

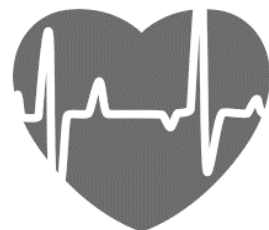
Paraklétoasz

2022. szeptember 25.

Bátorító gondolat beteg és bajbajutott embereknek

AZ ÁLDOTT ORVOS RENDELŐJÉBEN - EKG – Gyökössy Endre

Aggódva, szorongva fekszünk a vizsgálóasztalon, amikor ránk teszik az EKG érintkezőit, és szorongva lessük, vajon mit mutat a vibráló grafikon, milyen zörejek, rendellenességek vannak a szívünkben? Mi van belül, hogyan működik ez a titokzatos kicsi húsdarab, amelyik életünknek a középpontja?

Ma szív-vizsgálat következik! Az Áldott Orvos a központot keresi! Nem a tüneteket vizsgálja most, nem azokra kíváncsi. Nem a bajainkra, örömeinkre, nyomorúságainkra és szomorúságainkra, panaszainkra kíváncsi most, nem ezek után kérdezősködik, hanem hogy mi van legbelül? Mi van a motorral? A belső irányító központtal? Ami olyan jól be van takarva...

Nagyon igaz az a mondat, amellyel Gárdonyi Géza az egyik leghíresebb regényét fejezi be: „Isten azért rejtette el a szívet, hogy azt senki se lássa.” - Amilyen jól el van rejtve a szív a mellkas, a bordák mögé, olyan jól el van rejtve énünk központja is.

Pedig Jézus most azt keresi, hogy mi van belül?

Az ember első reflexiója, első önkéntelen felelete erre a keresésre az, hogy: „Jaj, ne!” Mint amikor valaki hirtelen rányitja az ajtót a fürdőből kilépő asszonyra, és az önkéntelenül magára borít egy leplet és összehúzza magán, úgy húzzuk össze magunkon a lelki burkot. Jaj, csak ki ne derüljön! Jaj, nem! Mert ezt leplezzük, ezt rejtegetjük mindenki előtt! Még a házastársunk előtt is.

Lelkigondozók, lélekgyógyászok elmondhatják, hogy bár sokan panasszal, bajjal, lelki nyomorúsággal jönnek hozzájuk, tanácsért vagy biztatásért, és mégis komoly igyekezettel takargatják ezt a legbelső központot.

És takarjuk, titkoljuk a hozzánk legközelebb álló előtt is, édesanyánk előtt is, házastársunk előtt is, gyerekünk előtt is. A halál után, ha boncoló-asztalra fektetik az embert, akkor kiderül, milyen volt a testi szíve. De nagyon sok emberről soha, soha nem derül ki, hogy mi volt ÉNje középpontjában.

Az **első** tünet ez: fáradékonyak lettünk. Fáradékony szív! Mint ahogy a szív betegségét is elsősorban az mutatja, hogy fáradékony lesz a test. Ugyanúgy belső lényünknek, belső szívünk megbetegedését is az mutatja elsősorban, hogy

fáradékony az életünk. Nem vagyunk teherbírók. Egyre kevésbé bírjuk a feszültségeket.

Ezért egészen a belsőig, ÉNünk középpontjáig hatol el az Áldott Orvos kutató és gyógyító keze, hogy kiderüljön ennek a nagy életfáradtságnak az oka. És Ő fel is tárja az okot: azt, hogy valahol belül, a szívünk legbelsejében, legmélyén NEMet mondtunk az életünkre. A sorsunkra, életkörülményeinkre, a hivatásunkra...

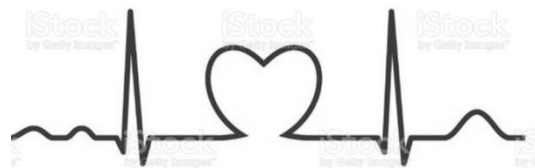
Nem az a baj, hogy különösen nehéz az élet, nehezebb, mint száz, vagy ötszáz évvel ezelőtt. Nem nehezebb az semmivel! Igaz, hogy akkor a munka még nem volt ilyen megoszlott, differenciálódott, százfelé elágazódott; nem volt ekkora a hajsza. De tizedennyi kényelem sem volt! Nem létezett mindaz a káprázatos komfort, ami ma már egy közepes jövedelmű családnak is a rendelkezésére áll. Nem voltak rohanó autók, vonatok, repülőgépek... És nem létezett a sokféle kényelmi berendezés, technikai csodamasinák sem.

Életfáradtságunknak tehát nem külső, hanem belső oka van! Egy belső „nem” sorsomra, életemre, körülményeimre.

És amire az ember NEMet mond belülről, azt csinálja ugyan, de nagyon fáradtan. Ha valamire belülről IGENt monduk, az lehet akármilyen fárasztó, terhes, lehet bár reggeltől késő estig tartó, sok babrával, sok küzdelemmel járó munka, mégse fáradunk bele az életbe miatta. De amire belül, a legbelső énünkben NEMet mondtunk, az „kikészít” bennünket és elveszi teherbírásunkat.

A **másik** veszedelmes, félelmetes és aggasztó tünet a szív betegségénél: az érzéketlenség. Nevezzük így: közöny.

Ennek a kis öklömnyi húsdarabnak, a testi szívnek az a fő szolgálata, legfőbb szerepe az ember életében, hogy összegyűjtse az elhasználódott vért

a szervezetből, átpréselje a tüdön; ott a vér feltöltődik oxigénnel, utána vissza-kerül a szívbe a kis vérkörön keresztül, majd a friss oxigénnel teli vér (a vivőereken át) belekerül a szervezetbe, és a legapróbb, kisujjunkig terjedő hajszálereken friss életet sugároz a testbe. Tehát: gyűjt, megtisztít és küld. És ezáltal éltet. Ez a szív szolgálata.

Nos, a belső szívnek, életünk középpontjának is ez a szolgálata.

Összegyűjti a benyomásokat a világból, embertársainktól. Összegyűjti a hozzá érkező hatásokat, az emberek felől érkező behatásokat, emberi sorsokat, emberi panaszokat. Azután önmagában átdolgozza, mintegy gyógyító, megtisztító munkának veti alá; és akkor kisugározza magából, mint éltető, gyógyító erőt, mások felé! Ez belső énünknek a szolgálata!

Néha észrevesszük, milyen jó hatással lehet egy jókedvű autóbuszvezető a préselődő tömegre... Ma este például, ahogy jöttem a tömött buszon, a jókedvű, derűs sofőr nemcsak a megállókat mondta be a mikrofonba, hanem volt egy-két

szívderítő mondata is. És a tolongó tömegben, a tülekedő emberek között egyetlen egy rossz szó nem hangzott el; az emberek vidáman nyomakodtak odébb, öregek és fiatalok egyaránt. Miért? Azért, mert annak a vezetőnek a centruma, a középpontja remekül teljesítette feladatát.

Ám ha ez a központ rosszul működik, hogy akkor nem hajlandó feldolgozni, átalakítani azt, ami hozzá érkezik, és nem hajlandó visszasugározni a jót, hanem például ezt mondja fáradt házastársának: - Már megint fanyar a képed! Már megint savanyúan jöttél haza! Ó, miért kell nekem egy „ilyen” mellett élnem? - Mi ez, ha nem tünet? Veszedelmes tünete annak, hogy NEMet mondtunk embertársainkra!

És ott van még a **harmadik**, nagy és veszedelmes tünet: a reménytelenség. Kilátástalanság a jövőre nézve. Ugyan ki mondhatja el magáról, hogy őszintén és derűsen tekint a saját és az emberiség jövője felé, sorsunk és jövőnk felé? Nagyon félelmetes tünet a bizonytalanság, az egyik napról a másikra való élés. Gondolkodásunkat és tervezgetésünket egészen szűkre szabjuk. És itt megint csak a gyökérnél van a baj! Mert igazunk van, ha azt mondjuk: Szörnyű ez a sok háborús helyzet. És szörnyű a sok természeti katasztrófa. És ott van a rengeteg atomfegyver! Mi lesz így a világból? - De máskor is voltak már fegyverek, máskor is voltak háborúk, máskor is voltak ilyen és olyan nyomorúságok!

Az Áldott Orvos, Aki most a szívünket vizsgálja, nagyon-nagyon mély titkot fed fel bennünk: nemcsak az életünkre, nemcsak embertársainkra mondtunk NEMet legbelső énkben - NEMet mondtunk Istenre is! Az Ő védő, szerető, mindenható hatalmára mondtunk NEMet. Nagy, belső elbizonytalanodásban szenvedünk, mert nem tudjuk hinni, hogy Isten, Aki az Ő egyszülött Fiát, Jézus Krisztust adta nekünk, gondunkat viseli földi sorsunkban és földi életünkben is. Ez a hitünk gyengült meg, ez az oka elbizonytalanodásunknak.

Amiben szenvedünk, a belső NEM: életünk, sorsunk felé; az emberek felé; és Isten felé. E hármasságnak, e hármasság mélyreható gyökerező bajnak egyetlen orvossága van. Az Ószövetségben még nem egészen ismerték ezt az orvosságot. A zsoltáríró még csak így imádkozik: „Tiszta szívet teremts bennem, ó Isten!” (51,12). Mózes ötödik könyvében a nagyparancs pedig még csak felszólít: „Szeresd Őt (az Urat) teljes szívedből!” (5Móz 10,12). Az Újszövetségben azonban már világosan, tisztán megtalálható a diagnózis után a gyógyszer is: „Lakozzék a Krisztus a hit által szívetekben!” - írja Pál (Ef 3,17). Nincs más orvosság! Nincs más megoldás, mint a régi, az ugyanaz, az egyetlen. Csak úgy gyógyulhatunk, ha a mi hármasság NEMet mondó énk központjába, belső szívünkbe bekerül a nagy IGEN! A nagy IGEN, Aki IGENt mondott az életre,

IGENt mondott az emberekre, és IGENt mondott Istenre.

És Ő tanít meg bennünket IGENt mondani. Ő átalakít bennünket. Ő elhozza szívünkbe az egészen új életet!

Érdemes figyelni, mivel kísérleteznek mostanában. Egy orvos már mű-szívet is készített. Van már a Földön olyan ember, akinek a szíve nem hús szív; gép-szív dobog benne. Vannak, akiknek a szívét kivették már és életre masszírozva helyezték vissza.

Mindezt vehetjük utalásnak arra, hogy létezik olyan állapot, amikor a régit már semmiképpen nem lehet megmenteni. Amikor új kell! Ha őszintén megpróbáljuk, hogy feltáruljon belső énünk központja Isten Szentlelke segítségével, akkor meglátjuk, hogy egészen új életre, belső, sugárzó erőre van szükségünk. És ez: Jézus Krisztus! Ő nem azért hatol be lényünk központjába, hogy csupán feltárja szívünket, hogy lássuk, milyenek vagyunk... Nem, hanem azért, hogy ott maradjon, és ott megindítsa az újat!

Igen, Atyám! Igen Atyám, köszönöm, hogy ezt az életet adtad nekem. Köszönöm, hogy ezeket az embertársakat adtad mellém. Köszönöm, hogy ebben a korban élhetek. Köszönöm nehéz természetű főnökömet. Köszönöm fáradt, beteges házastársamat. Köszönöm... köszönöm... köszönöm!

Így indul meg az új élet! Mert - és ez az óriási különbség minden emberi szív-vizsgálat és az Úr Jézus vizsgálata között - Jézus nemcsak feltár, hanem behatol, ott marad, és a sok NEM után erőt ad az IGENre.

IMÁDKOZZUNK!

Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy most a nagyon gyarló és erőtlen emberi szavakon keresztül is többet mutattál meg az életünkből, mint amit eddig láttunk. Köszönjük Urunk a mélységet, amibe beletekinthettünk, és köszönjük a magasságot, amit rajtad keresztül megláthattunk.

Add Urunk, hogy gyógyszer legyen a Te evangéliumod a mi beteg szívünk számára is! Különösen könyörgünk nagyon beteg szívű testvéreinkért, azokért, akiknek belső központjában nagyon erős a NEM. Gyógyítsd őket, Urunk!

Könyörgünk különösen azokért, akik lázadoznak, és nem tudják elfogadni, nem tudják hálával viselni az életüket. Urunk, gyógyítsd meg őket!

S maradjon velünk, mindnyájunkkal a Te irgalmad és a Te áldásod, áldott Ur Jézus! Amen.

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész 📞 20/ 77-386-55; 30/ 849-8280

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: **szentmise vasárnap 11 órakor**